

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในยุคแห่งสังคมข่าวสาร ภาษาต่างประเทศมีความจำเป็นและสำคัญในการสื่อสารเป็นอย่างยิ่ง ภาษาอังกฤษ เป็นภาษาหนึ่ง ที่ทั่วโลกใช้ในการสื่อสารเป็นภาษาสากล กระทรวงศึกษาธิการ จึงตระหนักในความจำเป็น และเห็นความสำคัญในการปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาความสามารถของผู้เรียน ให้มีทักษะการฟัง พูด อ่านเขียน สามารถติดต่อสื่อสารรับข่าวสาร และพัฒนาภาษาเพื่อการศึกษาต่อ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2539)

ในการพัฒนาขีดความสามารถของคนไทยในการติดต่อสื่อสารกับประเทศต่าง ๆ และใช้ประโยชน์จากระบบสื่อสารโทรคมนาคมที่เชื่อมโยงแหล่งข้อมูล และระบบสารสนเทศ ทั่วโลก กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ จึงได้เสนอนโยบายการสอนภาษาต่างประเทศ ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้ให้ความเห็นชอบแล้ว เมื่อวันที่ 19 ธันวาคม 2538 โดยมีสาระที่สำคัญคือ ให้นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่ 1 ตั้งแต่ระดับประถมศึกษา เป็นต้นไป และให้เลือกเรียนภาษาต่างประเทศอื่น ๆ เพิ่มเติมในทุกระดับชั้น โดยระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาเลือกเรียนเพิ่มเติมได้อีก 1 ภาษา และระดับมัธยมศึกษาตอนปลายเลือกเรียนได้โดยเสรี และกระทรวงศึกษาธิการ ได้มอบหมายกรมวิชาการ ได้พัฒนาหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ให้สอดคล้องกับท้องถิ่น อย่างกว้างขวางยิ่งขึ้น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2539)

หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2530 นี้ มุ่งพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ถูกต้องตามหลักภาษาและความเข้าใจวัฒนธรรมอันหลากหลาย เพื่อการเข้าสู่สังคมของเจ้าของภาษาได้เหมาะสมและสามารถถ่ายทอดวัฒนธรรมไทยสู่สังคมโลกได้ โดยกำหนดหลักสูตรไว้ต้องเรียน 12 ปี กำหนดมาตรฐานขั้นพื้นฐานไว้เป็นช่วงชั้น กำหนดกรอบ เนื้อหา รูปแบบภาษา วงศ์คำศัพท์ กระบวนการเรียนรู้ที่สำคัญ และกระบวนการวัดและ

ประเมินผลไว้ชัดเจน แต่ยึดหยุ่นให้ท้องถิ่นได้พัฒนาให้สอดคล้องกับสภาพผู้เรียนและสภาพความต้องการของท้องถิ่นได้ (หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2530)

ภาษาอังกฤษได้เข้ามามีบทบาทต่อชีวิตของคนไทยมากขึ้นทุกวันทั้งในด้านการเมือง การค้า สังคม และการศึกษา การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ จึงเป็นสิ่งจำเป็นของสังคมไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสภาพปัจจุบัน ศิลปวิทยาการ ความเจริญก้าวหน้าทางด้านต่าง ๆ ตลอดจนสิ่งบันเทิงทั้งหลายต่างถ่ายทอดเป็นภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่ มีการติดต่อกับต่างประเทศ มากกว่าเดิม ภาษาอังกฤษ จึงมีความจำเป็นในการติดต่อสื่อสารเป็นอย่างยิ่ง ดังที่ ไบรอัน แฮร์สัน (Brian Harrison 1974) กล่าวว่า

ภาษาอังกฤษ เป็นภาษาสากลที่ใช้ติดต่อสื่อสารกับนานาชาติได้อย่างดีเยี่ยม พยานหลักฐานที่แสดงให้เห็นถึงความรุดหน้าของภาษาอังกฤษในด้านที่เป็นสากลกว่าภาษาอื่นใด คือ เอกสาร งานเขียนที่เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ ส่วนมากจะเขียนเป็นภาษาอังกฤษแทบทั้งสิ้น และผลสะท้อนจากความเป็นจริงในข้อนี้คือ บรรดาประเทศที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติ ต่างก็เลือกสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศมากที่สุด

ประเทศไทยได้เห็นความสำคัญ ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เป็นภาษาต่างประเทศ เช่นกัน จึงบรรจุวิชาภาษาอังกฤษไว้ในหลักสูตรระดับต่าง ๆ มาเป็นระยะเวลายาวนาน ผู้สอนภาษาต่างประเทศส่วนใหญ่ร้อยละ 65.3 ก็ยังคงมีความคิดว่าภาษาต่างประเทศที่มีประโยชน์มากที่สุด คือ ภาษาอังกฤษเพราะช่วยผู้เรียนในด้านการสมาคม ด้านวิชาการ และวัฒนธรรม (สุโรพงษ์ทองเจริญ, 2525)

ปัจจุบันนี้ การเรียนแต่ภาษาของตนเพียงอย่างเดียวยังไม่เพียงพอ นักเรียนไทยจำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจในภาษาและวัฒนธรรมต่างประเทศด้วย เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการติดต่อสื่อสาร รับ และแพร่ความรู้ความคิดกับชาวต่างประเทศ ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ภาษาอังกฤษนับเป็นภาษาต่างประเทศที่สำคัญมากภาษาหนึ่ง ดังคำกล่าวของ เฟรดเดอริค จอร์จ เฟรนช์ (Frederick George French, 1972) ที่ว่า "เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลและมีประชากรของโลกจำนวนหลายร้อยล้านคนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ ฉะนั้นการให้นักเรียนเรียนรู้ภาษา อังกฤษ ก็เพื่อให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสารให้เข้าใจกันได้" โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัจจุบัน ศิลปะวิทยาการ ความเจริญก้าวหน้าทางด้านต่าง ๆ ตลอดจนสิ่ง

บันทึก ทั้งหลายต่างถ่ายทอดเป็นภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่มักมีการติดต่อกับชาวต่างประเทศมากขึ้นกว่าเดิม ภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญในการติดต่อสื่อสารเป็นอย่างยิ่ง ด้วยเหตุนี้ ภาษาอังกฤษจึงเป็นวิชา สำคัญวิชาหนึ่งที่ต้องเรียนรู้ และได้รับการจัดให้เป็นวิชาเลือกในหลักสูตรให้นักเรียนไทยได้เรียนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จนถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยมีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาได้ตามความเหมาะสม ดังจะเห็นได้จากจุดประสงค์วิชาภาษาอังกฤษตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2521 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2520) ได้กำหนดจุดประสงค์วิชาภาษาอังกฤษไว้ว่า ให้มีพัฒนาการในด้านความรู้และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารอย่างถูกต้องและเหมาะสมตามกาลเทศะ เพื่อฝึกทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนให้ใช้ประโยชน์ได้ในชีวิตประจำวันในงานอาชีพ และการศึกษาในระดับที่สูงขึ้นตามวัยและศักยภาพของผู้เรียน สรุปได้ว่า ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษปัจจุบันนี้ มุ่งให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารอย่างถูกต้องและเหมาะสมตามกาลเทศะทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

จากความสำคัญ และประโยชน์ของภาษาอังกฤษดังกล่าวมาแล้ว กรมการศึกษา
นอกโรงเรียน จึงได้กำหนดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
ซึ่งเป็นวิชาเลือกวิชาหนึ่งตามหลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียน สายสามัญระดับมัธยมศึกษาตอน
ปลาย พ.ศ. 2530 เพราะวิชาภาษาอังกฤษนี้ จะช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษา
ติดต่อสื่อสารกับชาวต่างประเทศ และนำความรู้ภาษาอังกฤษไปใช้ในการประกอบอาชีพพื้นฐาน
รวมทั้งการศึกษาเพิ่มเติมในการค้นคว้าหาความรู้ต่อไปในอนาคต

สำหรับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ในบรรดาทักษะทั้ง 4 คือ การฟัง การพูด
การอ่าน และการเขียน การเขียนนับเป็นทักษะที่ยากที่สุด ดังที่ รีเบคกา เอ็ม วาเลตต์ (Rebecca M.
Valette 1976) ได้เปรียบเทียบทักษะทั้ง 4 นี้ไว้ว่า

ในบรรดาทักษะทั้ง 4 การเขียนนับเป็นทักษะที่ย่างยากซับซ้อนที่สุด ในการฟังและการ
อ่านนักเรียนจะได้รับฟังหรือเห็นข้อความจากผู้อื่น จึงมีบทบาทแต่เพียงตีความหรือวิเคราะห์ตนเอง
ว่า กำลังได้ยินหรืออ่านอะไร ในการพูด นักเรียนสามารถแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกของตนเอง
และมีโอกาสให้คำอธิบายสอดแทรกในบทสนทนาได้ แต่ในการเขียนต้องมีความสามารถอย่างแท้
จริง จึงจะเขียนข้อความได้ชัดเจนจนผู้อ่านเข้าใจได้

เจ บี ฮีตัน (J.B. Heaton 1975) ได้กล่าวถึง ความยากในการเรียนการสอนทักษะ การเขียนไว้เช่นกันว่า ผู้ที่จะมีความสามารถทางการเขียนได้ จะต้องมีความรู้พื้นฐานในทักษะการฟัง การพูด และการอ่านมาก่อน

แอนน์ ไรม์ส์ (Ann Raimes 1983) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนว่าการที่จะสื่อสาร ให้ได้ผลอย่างเต็มที่ในสถานการณ์โลกปัจจุบัน หมายถึง จะต้องเรียนรู้ที่จะติดต่อสื่อสารกับผู้ที่มีได้อยู่เฉพาะหน้าเราเท่านั้น ซึ่งมีความเจริญก้าวหน้าทั้งทางด้านวิทยาศาสตร์ การศึกษา เทคโนโลยีอันจะต้องใช้ทักษะภาษาในด้านใดด้านหนึ่งให้เป็นประโยชน์มากที่สุด ในการที่จะสื่อสารสิ่งเหล่านี้ให้กว้างขวางแพร่หลายออกไป ดังจะเห็นประโยชน์ของการเขียนได้ชัดจากคำกล่าวของเอ็ม ชาร์วูด สมิธ (M. Sharwood Smith 1976) ได้ว่า

การเขียนเป็นวิธีที่จะใช้ติดต่อสื่อสารกับผู้ที่อยู่ห่างไกลความเจริญหรืออยู่ในแหล่งทุรกันดารได้ดีกว่าวิธีอื่น เนื่องจากในการพูดจำเป็นต้องมีผู้ฟังขณะที่พูด แต่การเขียนที่จะให้ผู้อื่นอ่านนั้น หาได้ทุกหนทุกแห่งที่การขนส่ง และการไปรษณีย์ไปถึงอีกทั้งหนังสือและนิตยสารก็หาได้สะดวก กว่าแผ่นเสียง เทป และวิทยุ นอกจากนั้น การเขียนยังมีประโยชน์อีกประการหนึ่ง คือ ช่วยการพูด

รีเวอร์ส์ (Rivers 1968) ได้กล่าวถึงการเขียนภาษาอังกฤษว่า ผู้เขียนจะต้องมีความรู้ความสามารถ 4 ด้านคือ การเขียนตัวอักษรในภาษา การสะกดคำ การใช้โครงสร้างของภาษา และการเลือกใช้คำศัพท์ หรือกลุ่มคำ เพื่อแสดงความคิดเห็นของผู้เขียนอย่างเหมาะสม จึงนำความสามารถเหล่านี้มาถ่ายทอดให้ได้ความหมายตามที่ผู้เขียนต้องการ ซึ่งผู้เขียนมักจะประสบปัญหา คือปัญหาทางด้านกลไกในการเขียน (Mechanism) ได้แก่ คำศัพท์ การใช้เครื่องหมายวรรคตอนที่ถูกต้อง รวมถึงโครงสร้างประโยคและไวยากรณ์ และข้อบกพร่องทางด้านลีลาในการเขียนด้วย ซึ่งข้อบกพร่องในการเขียนเหล่านี้ นักเรียนไทยในหลายระดับชั้นก็ประสบปัญหาเช่นเดียวกันดังจะเห็นได้จากผลงานวิจัยโดยสรุปดังต่อไปนี้

ณัฐฤติ ณ ปั่น (2522) พบว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับชั้นสูงปีที่ 1 วิชาเอกภาษาอังกฤษ ในวิทยาลัยครูภาคการศึกษา 8 มีความสามารถในการเขียนไม่ถึงเกณฑ์ที่

กำหนดไว้ และ วิไล ชิวเจริญกุล (2523) พบว่า นักศึกษาฝึกหัดครูระดับปริญญาตรี ปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา ภาคใต้ของประเทศไทยมีความสามารถทางการเขียนไม่ถึงเกณฑ์ที่ตั้งไว้ โดยมีปัญหาเกี่ยวกับการใช้ภาษาการเขียน ประโยคให้ถูกต้องตามไวยากรณ์ การเลือกใช้คำสำนวน การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้ลีลาภาษา และการเรียบเรียงข้อความ

ปรีชา ธีระวงศ์ และคณะ (2525) พบว่านิสิตชั้นปีที่ 1 ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำ และจากงานวิจัยของ สมบูรณ์ วิภาวีณกุล (2528) พบว่านักศึกษาระดับครุศาสตรบัณฑิตวิชาภาษาอังกฤษปีที่ 3 วิทยาลัยครูเพชรบุรี วิทยาลัยการศึกษาวชิรเกล้าสงขลา มีข้อบกพร่องในการใช้โครงสร้างมากที่สุด ข้อบกพร่องอันดับรองลงมาคือการใช้คำ และการใช้ภาษาที่เหมาะสม และข้อบกพร่อง ที่พบน้อยที่สุด คือการใช้ข้อความต่อเนื่อง

พรณีย์ บัวโต (2524) พบว่า ครูสอนภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของจังหวัดนครปฐม มีความเห็นว่าผลการเรียนทางด้านทักษะ การเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ตนสอนยังไม่เป็นที่พอใจโดยเฉพาะในด้านไวยากรณ์ และจากงานวิจัยของ สกล เกิดผล (2526) ได้วิเคราะห์หาข้อบกพร่องในการเขียนเรียงความแบบอิสระของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จากเรียงความภาษาอังกฤษแบบอิสระของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่ส่งไปยังบรรณาธิการหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ Student Weekly จำนวน 305 ฉบับ พบว่า ด้านโครงสร้างมีข้อบกพร่องเนื่องมาจากการพัฒนาทางภาษายังไม่สมบูรณ์มากที่สุด

จากผลการวิจัยเหล่านี้จะเห็นได้ว่า นักเรียนและนักศึกษาทั้งในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับอุดมศึกษายังคงประสบปัญหาในการเขียนภาษาอังกฤษในหลาย ๆ ด้าน เช่น ด้านการใช้โครงสร้างภาษา การเลือกใช้คำศัพท์ กลไกในการเขียน และการถ่ายโอนนิสัย การใช้ภาษาจากภาษาไทยไปสู่ภาษาอังกฤษ

สำหรับการศึกษานอกโรงเรียนแม้ว่าจะมีการตระหนักถึงความสำคัญของวิชาภาษาอังกฤษ ว่ามีบทบาทและความสำคัญต่อผู้เรียนแต่ปรากฏว่าวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาหนึ่งที่นักศึกษาผู้ใหญ่ลงทะเบียนเรียนน้อยกว่าวิชาเลือกหมวดอื่น ๆ อุปสรรค และปัญหาต่าง ๆ ที่ทำให้ไม่ประสบความสำเร็จตามความมุ่งหมาย ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งกรมการศึกษานอกโรงเรียนใช้หลักสูตรเดียวกันกับหลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนปลายภาคปกติ แต่ปัญหา และอุปสรรคด้านการเรียนการสอนอาจแตกต่างกัน ทั้งนี้ด้านตัวครูก็เป็นสาเหตุสำคัญประการแรกที่เป็นพื้นฐานที่ทำให้ผลการเรียนการสอนไม่ประสบผลสำเร็จ เนื่องจากครูบางท่านยังขาดประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งครูที่สอนนักศึกษา

ผู้ใหญ่ภาคค้ำก็เป็นครูที่สอนภาคปกติ โดยครูมิได้คำนึงถึงหลักการศึกษในเรื่องของความแตกต่างระหว่างบุคคล การเรียนรู้ของบุคคล จิตวิทยาในการสอนเพราะผู้เรียนแต่ละคนมีความรู้ ความเข้าใจ ความถนัด ความสามารถในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน นอกจากนั้นสาเหตุที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่ทำให้การเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษไม่ประสบผลสำเร็จ อาจมาจากตัวนักศึกษาเอง เพราะนักศึกษาผู้ใหญ่แต่ละคนมีพื้นฐานความรู้ทางวิชาภาษาอังกฤษไม่เท่ากัน เนื่องจากนักศึกษาผู้ใหญ่แต่ละคนมีพื้นฐานความรู้เพียงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และประถมศึกษาปีที่ 6 เมื่อจบการศึกษาภาคบังคับก็ไม่ได้เรียนต่อ เนื่องจากมีฐานะยากจนเมื่อนักศึกษามาเรียนในโรงเรียนผู้ใหญ่ และเลือกวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือก ทำให้ผลการเรียนไม่บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารอย่างถูกต้อง และเหมาะสมตามกาลเทศะ ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2520) นอกจากระยะเวลาเรียนจะมีผลทางด้านการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษแล้ว การประกอบอาชีพของนักศึกษาก็มีผลทำให้เกิดปัญหาในการเรียนการสอน นักศึกษาบางคนมีฐานะครอบครัวที่ยากจน แต่ต้องการศึกษาต่อ และหาความรู้เพิ่มเติม จึงเข้าเรียนในโรงเรียนผู้ใหญ่ โดยมีเหตุผลคือต้องทำงานในเวลากลางวัน และขาดทุนทรัพย์ที่จะเรียนต่อ ซึ่งตรงกับผลงานวิจัยของ นวลเสน่ห์ วงศ์เชิดธรรม (2522) และอัจฉรา กัลยาณชาติ (2523) ที่พบว่า นักศึกษาผู้ใหญ่มีอายุเฉลี่ย 15-20 ปี ส่วนใหญ่เป็นโสด ประกอบอาชีพรับจ้างในเวลากลางวัน และเหตุผลที่เข้ามาเรียนในโรงเรียนผู้ใหญ่คือ ต้องทำงานในเวลากลางวัน และขาดทุนทรัพย์ จากปัญหาที่กล่าวมานี้ทำให้นักศึกษามักจะมีปัญหาในการศึกษาวิชานี้ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากตัวนักศึกษาเองที่เห็นวิชานี้เรียนยาก ต้องท่องจำในเรื่องกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ และคำศัพท์ต่าง ๆ นอกจากนี้ความรู้พื้นฐานของนักศึกษาผู้ใหญ่ก็แตกต่างไปจากนักศึกษาจากภาคปกติ ซึ่งข้อมูลนี้ได้จากการสัมภาษณ์ อาจารย์ รสสุคนธ์ เจริญสิน (บทสัมภาษณ์ : 9 ตุลาคม 2539) อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ โรงเรียนผู้ใหญ่สามเสนวิทยาลัย พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างต่ำ นักศึกษาส่วนมากยังฟังภาษาอังกฤษเกือบจะไม่รู้เรื่อง พูดภาษาอังกฤษได้น้อย หรือพูดไม่ได้เลย ความสามารถในการอ่าน หรือความเข้าใจเนื้อความที่ตนอ่านยังอยู่ในเกณฑ์ต่ำ ไม่สามารถเข้าใจกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ คำศัพท์ต่าง ๆ และไม่สามารถเขียนภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง

สรุปปัญหาสำคัญที่นักศึกษาผู้ใหญ่ กรมการศึกษานอกโรงเรียนกำลังประสบอยู่ ขณะนี้ก็คือปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ ดังนั้นงานวิจัยที่ได้อ้างถึงข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษ ตามที่ณัฐฉิณ บัน (2522) ปรียา อธิระวงศ์ และคณะ (2525) และสมบุญ วิภาวีบุญกุล

(2528) ได้วิจัย เกี่ยวกับความสามารถในการ การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษของ นักศึกษาระดับวิทยาลัยครู และมหาวิทยาลัยพบว่าความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของ นักศึกษายังอยู่ในระดับที่ไม่น่าพอใจคือ ไม่ถึงเกณฑ์ .ที่กำหนดไว้ และยังมีข้อบกพร่องในเรื่อง ไวยากรณ์ กลไกในการเขียน และคำศัพท์ และจากงานวิจัยของ พรณณีย์ บัวโต (2524) พบว่า ครูสอนภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของจังหวัดนครปฐมมีความเห็นว่าผลการเรียนทางด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ตนสอน โดยเฉพาะในด้านไวยากรณ์อยู่ในเกณฑ์ที่ไม่น่าพอใจ สกล เกิดผล (2525) ได้วิเคราะห์หาข้อบกพร่อง ในการเขียนเรียงความแบบอิสระของ นักเรียน มัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า ด้านโครงสร้างข้อบกพร่อง เนื่องมาจากการพัฒนาทาง ภาษายังไม่สมบูรณ์ มีข้อบกพร่อง ทางด้านคำศัพท์

ในปัจจุบันการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เราเน้นความสำคัญของการเรียน เพื่อการ สื่อสาร ซึ่งนักเรียนและนักศึกษาทั้งในระบบและนอกระบบ ควรจะมีความสามารถในการใช้ทักษะ การเขียน เพื่อติดต่อสื่อสารได้เหมาะสมกับวัยและความสามารถ แต่จากผลการวิจัยที่กล่าวมา แล้วนั้น พบว่านักเรียนและนักศึกษาไทย ตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาไปจนถึงอุดมศึกษา มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ อยู่ในเกณฑ์ ที่ไม่น่าพอใจ และยังมีข้อบกพร่องอยู่มาก และงาน วิจัยที่ได้มีผู้ทำมา แล้วนั้นจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับปัญหาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาในระบบ โรงเรียน ส่วนปัญหาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาผู้ใหญ่ระดับมัธยมศึกษา ตอนปลาย กรมการศึกษานอกโรงเรียนยังไม่มีผู้ใดทำการวิจัย ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษา ข้อบกพร่อง ในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาผู้ใหญ่ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดศูนย์ การศึกษานอกโรงเรียน เขตกรุงเทพมหานคร ประเภทชั้นเรียน เนื่องจากการเรียนแบบชั้นเรียนมี กระบวนการเรียนการสอนทั้งครูและนักศึกษา มีกิจกรรมร่วมกันในห้องเรียนทั้งการฟัง การพูด การ อ่านและการเขียน นอกจากนี้การเรียนประเภทชั้นเรียนมีนักศึกษามากทะเลียนเรียนกันมาก ประกอบกับ หลักสูตรภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กรมการศึกษานอกโรงเรียน ใช้ หลักสูตรเดียวกันกับหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย ในระบบโรงเรียน ซึ่งหลักสูตรภาษาอังกฤษใน ระดับนี้ ระบุไว้ชัดเจนว่ามีจุดประสงค์ที่เน้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อให้นำไปใช้ในการ สื่อสารได้ถูกต้องเหมาะสม ซึ่งหลักสูตรและการสอนที่มีประสิทธิภาพของครูจะเป็นแนวทางที่ ชัดเจนว่าจะต้องสอดคล้องกับจุดประสงค์ในหลักสูตรดังกล่าวคือ เป็นการสอนภาษาตามแนวการ สอน เพื่อการสื่อสาร (Communication Approach) นอกจากนี้ผู้วิจัยยังสนใจศึกษาในขอบเขต ของตัวแปรเพศ เนื่องจากในการวิจัย ที่ผ่านมาพบว่า การเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนและนัก ศึกษาในระบบโรงเรียนทั้งระดับมัธยมศึกษา และระดับอุดมศึกษา มีความสามารถในการเขียน

ภาษาอังกฤษอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างต่ำ และในการวิจัยที่ผ่านมายังไม่มีผู้ใดวิจัยเกี่ยวกับความคิดเห็นของครูและนักศึกษาในเรื่องข้อบกพร่อง ในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาผู้ใหญ่สายสามัญ กรุงเทพมหานครซึ่งมีนักศึกษามาลงทะเบียนเรียนมากกว่าต่างจังหวัด ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาผู้ใหญ่ทั้งเพศหญิงและเพศชายเกี่ยวกับข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษว่าระยะเวลาในการเรียนภาษาอังกฤษและประสบการณ์ในการทำงาน จะมีส่วนเกี่ยวข้องกับการเขียนภาษาอังกฤษอย่างไร ปัญหาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษในระดับนี้จึงเป็นเรื่องสำคัญ มากอย่างหนึ่งที่ควรนำมาศึกษา ผลจากการศึกษาวิจัยเรื่องนี้ ความรู้ที่ได้จะเป็นแนวทางปรับปรุงแก้ไข พฤติกรรมการเขียนภาษาอังกฤษได้ เพราะตัวแปรที่นำมาศึกษาล้วนเป็นตัวแปรที่สามารถปรับปรุงแก้ไขได้ ซึ่งการปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาผู้ใหญ่ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย นอกจากจะเป็นวิธีแก้ปัญหาลดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษซึ่งอยู่ในเกณฑ์ต่ำดังที่กล่าวมาแล้วก็ยังจะเป็นแนวทางในการยกระดับมาตรฐานของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาผู้ใหญ่ให้สูงขึ้นในระยะต่อไปอีกด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็น เรื่องข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาผู้ใหญ่ สายสามัญ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กรรมการศึกษานอกโรงเรียน กรุงเทพมหานคร ตามการรับรู้ของครูผู้สอนและนักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นเรื่องข้อบกพร่อง ในการเขียนภาษาอังกฤษของ นักศึกษาผู้ใหญ่ จำแนกตามตัวแปรที่ศึกษาคือ
 - เพศ
 - ระยะเวลาเรียนภาษาอังกฤษ
 - ประสบการณ์การทำงาน

สมมุติฐานในการวิจัย

จากการศึกษาข้อมูลต่าง ๆ ผู้วิจัยจึงตั้งสมมุติฐานต่อไปนี้

1. นักศึกษาผู้ใหญ่ที่มีเพศต่างกันจะมีข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษต่างกัน

2. นักศึกษาผู้ใหญ่ที่มีระยะเวลาเรียนต่างกัน จะมีข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษ ต่างกัน
3. นักศึกษาผู้ใหญ่ที่มีประสบการณ์ การทำงานต่างกันจะมีข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้ ศึกษาเฉพาะข้อบกพร่อง ในด้านการเขียนภาษาอังกฤษของ นักศึกษาผู้ใหญ่สายสามัญ ตามความคิดเห็นของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษและนักศึกษาผู้ใหญ่ ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กรมการศึกษานอกโรงเรียนกรุงเทพมหานคร

2. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่

2.1 ครูผู้สอนนักศึกษาผู้ใหญ่ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนผู้ใหญ่ สังกัดกรมการศึกษานอกโรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 75 คน โดยผู้วิจัยเลือกแบบเจาะจง จากโรงเรียนผู้ใหญ่ จำนวน 22 โรงเรียน

2.2 นักศึกษาผู้ใหญ่ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กรมการศึกษานอกโรงเรียน กรุงเทพมหานคร ที่เลือกเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เป็นวิชาเลือก ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2540 จำนวน 795 คน โดยผู้วิจัยเลือกแบบเจาะจงจากโรงเรียนผู้ใหญ่ จำนวน 22 โรงเรียน

คำจำกัดความที่ใช้งานวิจัย

ความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความคิดเห็นของ ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และนักศึกษาผู้ใหญ่ เกี่ยวกับข้อผิดพลาด จากการทำแบบฝึกหัดในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาผู้ใหญ่ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย สายสามัญ

วิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง เนื้อหาในวิชาภาษาอังกฤษ ที่มุ่งเน้นฝึกทักษะทางด้าน การฟัง การพูด การอ่าน การเขียนและหลักไวยากรณ์ ซึ่งเป็นวิชาเลือกหมวดหนึ่ง ตามหลักสูตร การศึกษานอกโรงเรียนสายสามัญ พุทธศักราช 2530 ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

การศึกษานอกโรงเรียนสายสามัญ หมายถึง การจัดการศึกษานอกโรงเรียนสายสามัญ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยใช้หลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียนสายสามัญ ระดับมัธยมศึกษา ตอนปลาย พ.ศ. 2530

ครูผู้สอน หมายถึง ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน เขตกรุงเทพมหานคร

นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาผู้ใหญ่การศึกษานอกโรงเรียนสายสามัญ ระดับมัธยมศึกษา ตอนปลาย วิธีเรียนแบบชั้นเรียนที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2540 ในเขตกรุงเทพมหานคร

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับกรมการศึกษานอกโรงเรียน กระทรวงศึกษาธิการ ในการนำผลการวิจัยไปปรับปรุงหลักสูตร และสื่อการเรียนการสอนการเขียนภาษาอังกฤษในโรงเรียนผู้ใหญ่ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายให้เหมาะสม กับระดับความสามารถของผู้เรียนยิ่งขึ้น
2. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนผู้ใหญ่ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในการปรับปรุงการสอนเขียนภาษาอังกฤษ ตลอดจนหาวิธีการสอน ที่จะทำให้นักศึกษามีความสามารถในทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น
3. เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาผู้ใหญ่ระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้น ในวิธีเรียนทางไกล และวิธีเรียนด้วยตนเอง
4. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้วิจัยในการทำวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาข้อบกพร่องด้านการฟัง การพูด และการอ่าน ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอื่น ๆ ต่อไป